

den store chance for at lave annoncer i starten af 1970'erne, men det, der sådan set er pointen for vores vedkommende, er jo, at for hvert skridt, man tager i EU-samarbejdet, kan økonomiministeren jo ikke komme uden om, at man går i retning af at fjerne national selvbestemmelse og lægge beslutningsretten væk fra nationen. Og det er de der skridt efter skridt, man jo skal reagere enten for eller imod også den 28. september 2000.

Men det, jeg godt kunne tænke mig at spørge økonomiministeren om, når nu ministeren selv bringer citater fra starten af 1970'erne ind på banen, er, om økonomiministeren så også vil tage afstand fra de annoncer, – som jeg i hvert fald har set gengivet – af f.eks. en vaskemaskine, en simpel vaskemaskine. Hvis man så stemte ja i 1972, så blev vaskemaskinen ca. 1.000 kr. billigere, men stemte man omvendt nej, så ville den blive 1.000 kr. dyrere. Jeg mener, den slags annoncer, som man jo næsten kan høre vil komme, når statsministeren siger, at det er 400 kr. dyrere at sidde i et hus om måneden, hvis vi stemmer nej, tager økonomiministeren vel lige så meget afstand fra som de ting, økonomiministeren trak frem i sit seneste indlæg.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Økonomiministeren kom med forkerte oplysninger i kølvandet på sine citater. Økonomiministeren sagde, at Danmark selv bestemmer, og nævnte alt det der med, at der ikke skulle komme en union, og vi bestemmer selv vores folkepension og sociale ydelser.

Økonomiministeren nævnte ikke efterlønnen, og det var måske, fordi det er mindre end 3 måneder siden, at vi som følge af EU-bestemmelser blev tvunget til at ændre på efterlønsordningen. Det er så pludselig en gave, at man kan tage af sted; men det var jo ikke noget, som Danmark ville, og det kan risikere at koste den danske stat mange penge og dermed skatteyderne og det danske samfund mange penge, og så det jo ikke rigtigt, at beslutningsretten stadig væk ligger 100 pct. her i Folketinget. Den er i betydeligt omfang lagt ned til EU.

Så siger økonomiministeren, at det gælder om at deltage, og at det er et spørgsmål om fred. Men kan vi ikke have vores egen mønt, vores eget pengevæsen? Bliver der så krig? Hvad har det med fred at gøre? Er Danmark ikke et godt EU-land, der mere end noget andet land overholder bestemmelserne og har imple-

menteret de mange direktiver, der udgør det indre marked, før alle andre? Jeg spørger bare.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren kom med et par spørgsmål vedrørende venstrefløjens politik, men jeg kan bekræfte over for ministeren, at Enhedslisten faktisk er enig med regeringen i, at der i forbindelse med Nicetraktaten skal være så smal en dagsorden som overhovedet muligt. Enhedslisten er enig i, at der ikke skal indføres denne såkaldte fleksibilitet, der giver kernelandene mulighed for at opbygge Europas forenede stater på bekostning af alle de andre europæiske lande.

Men det, uenigheden jo går på, er, at hvis man stemmer ja til denne euro, så bryder dæmningen jo sammen, fordi så glider Danmark ind i kernen. Og det, der jo er min helt store bekymring, er, at godt nok har vi fået en tilkendegivelse fra regeringen om en smal dagsorden i Nice, men regeringen siger jo ikke nej til de konkrete forslag, der ligger, regeringen nedlægger jo ikke veto, regeringen står jo ikke fast, når det kommer til stykket. Der er det, den store uenighed ligger.

Det er blot til præcisering, nu ministeren stiller spørgsmålet helt præcist om, hvad venstrefløjen mener. Jeg kan selvfølgelig kun tale for Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det sidste, vi har hørt her i dag, er, at Viggo Hørup skal inddrages i argumentationen for et ja den 28. september 2000. Tidligere i dag var det Lars von Trier, og det var Brødrene Olsen, nu er det Viggo Hørup. Det næste bliver vel, at De Konservative inddrager Christian den Fjerde som et argument for, at vi skal stemme ja den 28. september 2000. Men det er altså noget nonsens det her.

Ministeren siger, at Viggo Hørup gik ind for deltagelse, og derfor var han demokrat, og fordi han gik ind for deltagelse, skal vi også deltage i ØMU'en. Jamen Viggo Hørup gik aldeles ikke i sin praksis ind for at skulle deltage i hvad som helst. Hans politiske liv var en stor opposition til Estrup og provisorietiden. Da Det Moderate Venstre i 1894 faktisk indgik forlig med Estrup, da gennemheglede Hørup dem fra ende til anden netop ud fra, at demokrati og politik jo